

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἑγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησια δρχ. 15000, ἐξάμηνη
δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξάμηνι ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσφραγίσαι. Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σεπτεμ-
βρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήπο-
τε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἀρτιοί, τιμῶνται δρχ. 10000 ἄδρος
καὶ 15000 χρυσῶν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλ-
λον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἑν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθήναι, 30 Μαρτίου καὶ 6 Ἀπριλίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 13—14

Μυθιστόρημα ὑπὸ **ANDRÉ LAURIE** —

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

— Μετάφραση: **ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἡ Ἀγλαΐα, ὅπως καὶ ἡ Εὐχαρίς, ἀνῆκε στὴν καλύτερη ἀθηναϊκὴ κοι-
νωνία, ὅμως τὴν ἀφέλεια τῆς γλυ-
κειᾶς οἰκοδόσποινας δὲν μποροῦσε
νὰ τὴν φτάσῃ.

— Τί χαριτωμένη πού εἶσαι, τῆς
εἶπε ἐκείνη, τί θαυμάσια περιβολή.
Καὶ τὸ φόρεμα αὐτὸ ὠραιότατο! Σοῦ
πηγαίνει λαμπρά πόσο σοῦ κόστισε;

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγὼ, κοίταζα
γύρω-γύρω τὴν αἵθουσα μὲ τὴν τόσο
λεπτὴ καλλιτεχνικὴ πνοή. Ἐνα ἀ-
γαλματάκι μοῦ ἔκανε περισσό-
τερη ἐντύπωση. Ἦταν ἕνας μικρὸς
Προσειδῶνας μὲ σγουρὴ γενειάδα,
πού καθόταν πάνω σ' ἕνα θα-
λασσινὸ ἄλογο κρατῶντας τὴν
τρίαινά του. Ἡ στάση του ἦταν
τόσο ζωντανή πού κυριεύθηκε
ἀπὸ θαυμασμό.

— Μὰ τοὺς θεοὺς, τί ὠραῖο
πού εἶνε! φώναξα.

— Δὲν στερεῖσαι καλιστα-
σίας! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Εὐφο-
ρίων. Πρέπει νὰ ξέρῃς πὺς αὐτὸ
τὸ ἀγαλματάκι τὸ ἐφτιαξε ὁ πε-
ρίφημος Φειδίας καὶ τὸ χάρισε
στὸν παπὸς μου Εὐφάνορα.

— Ἀλήθεια; Ἐπρεπε νὰ τὸ
φανταστώ, γιατί ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ
καλλιτέχνη φανερώνεται σ' αὐ-
τό. Τί ὠραῖο πού εἶναι! Καὶ τὰ
πράσινα μάτια του τί παράξενα.
Θαρρεῖς καὶ μᾶς κυττάζουν. Γιὰ
δές, ὅπου κι' ἂν πάμε, φαίνον-
ται νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν.

— Εἶναι καμωμένα ἀπὸ δυὸ
σμαράγδια, εἶπε ὁ Εὐφορίων τὰ
στήθη καὶ τὰ χέρια του ἀποτε-
λοῦνται ἀπὸ μαργαριτάρια· τὰ
ροῦχα του ἀπὸ χρυσάφι καὶ πο-

λύτιμες πέτρες. Ἡ τρίαινα, καθὼς
θλέπει, εἶνε καμωμένη ἀπὸ σπάνιο
μέταλλο καὶ οἱ ἄκρες τῆς ἀπὸ ζα-
φεῖρια...

— Πῶς! δὲν εἶναι χρωματιστὸ ἀ-
γαλματάκι, ἀπὸ κεῖνα πού βάφει ἡ
Γλυκέρα;

— Ἡ Γλυκέρα! εἶπε περιφρονη-
τικὰ ὁ Μενεκράτης, πού ἤρθε κοντά
μας κείνη τὴ στιγμὴ. Ἀγαλμα τέτοιας
ἄξιας τὸ πέρασες γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ
χοντροφτιαγμένα ὁμοιώματά τους.
Εἶσαι περίεργος μὲ τὴν ἀλήθεια!

— Εἶδα ὅτι ἦταν ὠραῖο, περισσό-

τερο ἂν' ὅ,τι θὰ ἔβλεπες ἐὰν ἂν ἤ-
σουναι στὴ θέση μου! ἀποκρίθηκα
ζωηρά. Τί σημασία ἔχει ἡ ὕλη ἀφοῦ
ἡ ἐργασία εἶνε ὠραία!

— Μὲ κάνεις νὰ γελῶ! Μάθε φίλε
ὅτι μονάχα οἱ πολύτιμοι λίθοι πού
σκεπάζουν τὸ ἀγαλμα στοιχίζουσιν ἐ-
κατομύρια δολέκληρα ταλάντων...

— Ναί! ἀλλ' ὁ Πρόας ἔχει δίκιο,
διέκοψε ὁ Εὐφορίων. Ὁ Λεωκράτης
ἐκατοντάδες φορές εἶπε μπροστά μου
ὅτι τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ θὰ τοῦ ἦταν
καὶ πάλι πολύτιμο, κι' ἂν ἀκόμα ἦτα-
νε σκαλισμένο πᾶνω σὲ χονδροειδὲς
ξύλο, φτάνει νὰ τὸ ἐφτιαχνε τὸ θεϊκὸ
χέρι τοῦ Φειδία. Τὴν ἄξια του δὲν
τὴν κάνει οὔτε τὸ χρυσάφι του, οὔτε
τὰ μαργαριτάρια του, ἀλλ' ἡ τέχνη
τοῦ ἀθάνατου διδασκάλου.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τὸν
ἀγαπῶ καλύτερα καθὼς εἶναι,
εἶπε ὁ Μενεκράτης, καὶ νὰ εἴ-
σαι βέβαιος πὺς κατὰ βάθος
κι' ὁ Λεωκράτης σκέπτεται σὰν
καὶ μένα!

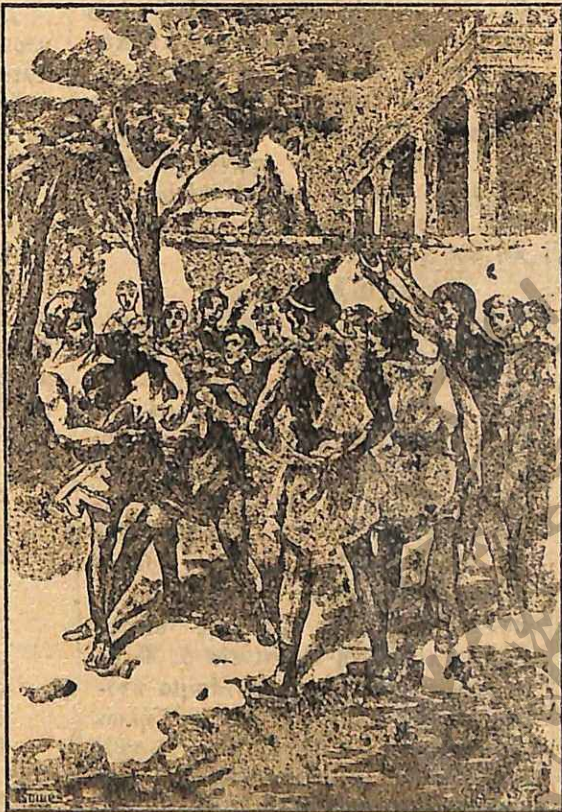
— Ὁ Λεωκράτης κατέχει πολ-
λὰ ὠραῖα ἀντικείμενα, γιὰ νὰ
περιφρονεῖ μερικὰ μαργαριτάρια
καὶ μερικὰ διαμάντια, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Εὐφορίων. Λατρεύει
τὸ ὠραῖο κι' ἀδιαφορεῖ ἀπὸ τί
ὕλικὸ εἶνε φτιαγμένο.

Ὁ Μενεκράτης χαμογέλασε,
ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε κουδέντα. Ἐγὼ
δὲ ἐξακολούθησα νὰ μὲνῶ ἐκ-
στατικὸς μπρὸς στοῖ μικρὸ Προ-
σειδῶνα.

— Πῶς ἤθελα νὰ τὸ ἔβλεπε ἡ
Γλυκέρα, φώναξα. Πῶς θὰ τὸ
θαύμαζε! Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα
νὰ τῆς τὸ ἔδειχνα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἕ-
νας δούλος ζητώντας τὸν Εὐφο-
ρίωνα. Τὸν ἤθελε ἡ μητέρα του
κάτι νὰ τοῦ πεῖ. Ἐμπεῖνα μόνος
μὲ τὸν Μενεκράτη.

Μόλις ἐγγῆκε ὁ Εὐφορίων, ὁ
υἱὸς τοῦ Πασίωνα, ἀνέβηκε σ'

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι παλαίψαντες λίγες στιγμὲς σιωπηλοί...

ένα κάθισμα κι' άρχισε νά κουνάει τ' άγαλματάκι πάνω στο βάθρο του.

— Προσοχή! φώναξα, θά τ' οπάζεις!

— Μπα! Κανείς δέν μ' ας βλέπει! "Ήθελα νά σοῦ δείξω... "Ή τράινα μπορεί νά δειῖ απ' τ' ό χέρι του... και τ' ό στέμμα πού φορεῖ ἐπίσης εἶναι κινητό. Κύτταξε...

— "Αλλά ποιός σοῦ ἔδωσε τήν ἀδεια νά τ' άγγίξεις;

— Δέν χρειάζεται νά ζητήσω ἀδεια ἀπό κανένα...

— Βάλτο τότε στή θέση του...

— "Όχι, κύτταξε! τοῦ δαξάω τ' ό στεφάνι του! δέν εἶναι ἀστειό ἔτσι δά; "Ό Δεωκράτης τ' ἔδειξε μπροστά μου προχθές σέ κάποιο ξένο...

— Θά σοῦ ξεφύγει απ' τ' ά χέρια, φώναξα τρομαγμένος.

"Αλλά τ' ό στεφάνι εἶχε ξεφύγει κι' ὅλας απ' τ' ά δάκτυλά του και κύλησε πάνω στίς μαρμάρινες πλάκες.

— Βλέπεις τί ἔκανες; φώναξα ὀρμώντας γιά νά τ' ό κρατήσω.

"Ό Μενεκράτης ἔβαλε μέ ταχύτητα τ' άγαλματάκι του πάνω στο βάθρο και πήδηξε κατά γης. Τήν ἴδια στιγμή τ' ό κόκκινο παραπέτασμα πού σκέπαζε τήν πόρτα ἀνασηκώθηκε και φάνηκε ὁ Δεωκράτης.

— "Α, παιδιά μου, τί κάνετε ἔδω; εἶπε μέ τ' ό γλυκό του τρόπο.

— Περιμένουμε τόν Εὐφορίωνα, ἀποκρίθηκα κατακόκκινος! κρατοῦσα στά χέρια μου τ' ό στεφάνι τοῦ Ποσειδῶνα, πού τ' εἶχα σηκώσει ἀπό τίς πλάκες.

— Καλά, ὅμως τί κρατᾶς αὐτοῦ, μικρέ μου φίλε;

Δίχως ἀπάντηση, τοῦ ἔδωσα τ' ό μικρό διάδημα.

Τ' ό πήρε και ξαφνικά συνωφρύνθηκε:

— Πῶς ἔτυχε νά βρίσκεται στά χέρια σου αὐτό τ' ό πράγμα;

Κύτταξα τ' ό Μενεκράτη, νομίζοντας ὅτι θά ἔλεγε πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεση. Αὐτός ὅμως σώπαινε.

— Δέν ἐπιτρέπω ν' άγγίξουν αὐτό τ' ό ἀντικείμενο, εἶπε μέ πολλή αὐστηρότητα ὁ Δεωκράτης, ξαναβάζοντας τ' ό στεφάνι πάνω στο μέτωπο τοῦ ἀγάλματος. Εἶσαι νεοφερμένος ἔδω και δέν τ' ἔξερεις, ἀλλά νά τ' ό θυμάσαι στό μέλλον: "Ότι άγγιξαν τ' ό θεία χέρια τοῦ Φειδία, δέν πρέπει νά δεθῇ ἀπό κανένα ἄλλο χέρι... "Αλλωστε τ' ό καλοανατετραμμένα παιδιά δέν άγγίξουν τίποτα σέ ξένα σπιτία...

Κι' ἐπειδὴ τ' ό κοκκίνισμα τῆς ἀγανάκτησης ἀνέβηκε στό μέτωπό μου, μπρός στή σιωπή τοῦ ἐνοχοῦ συντρόφου μου, ὁ πατέρας τοῦ Εὐ-

φορίωνα ἔβαλε ἀγαθὰ τ' ό χέρι του στήν πλάτη μου:

— Μή σέ τρομάζει ἡ αὐστηρότητά μου, εἶπε χαμογελώντας γλυκά. "Ό Ποσειδῶνας μου εἶναι γιά μένα τ' ό πολυτιμότερο πράγμα πού ἔχω στό σπιτί μου...

Τήν ἴδια στιγμή μπήκε ὁ Εὐφορίων κι' ὁ πατέρας του τοῦ ἔγνεψε νά μ' ας πάρει ἔξω. Βγήκαμε παρέα κι' ὁί τρεῖς. "Ή γλώσσα μου ὅμως πιά δέν κρατιόταν:

— Εἶσαι ἀναντρός και ψεύτης! τοῦ φώναξα δίνοντάς του μιὰ γερή γροθιά.

— Πῶς! Γιατί μέ λές ψεύτη;

"Εσὺ δ' ό ψεύτης πού μέ κατηγορεῖς!

— "Ω! εἶπα ἀγανακτισμένος ἀπό θυμό. Μὲ τῇ σιωπῇ σου δέν εἶπες ψέμματα!

"Αφῆσες νά πιστέψει πῶς ἐγὼ ἤμουν ὁ φταίχτης;

Τόν χτύπησα ἄλλη μιὰ. "Εκείνος ἔτριβε τ' ό μάγουλό του πού εἶχε κοκκινήσει ἀπ' τῇ γροθιά μου.

— Δός μου τῇ λοιπὸν πίσω! τοῦ φώναξα ἔτοιμος νά τόν ἀρπάξω στά χέρια μου και νά τόν συντρίψω σάν καρυδότσουφλο.

— "Ας μὴν εἶχα στραγγαλίσει τ' ό πόδι μου χτές τ' ό πρωτ' και θάδλεπες! τραύλισε ὁ Μενεκράτης δειχνοντάς μου ἀπὸ μακριὰ τῇ γροθιά του.

— "Αλλ' αὐτό δέν σ' ἐνοχλοῦσε δέβαια γιά ν' ἀνεβοκατεβαίνεις προλγού! "Αναντρε! Γκρεμίσου!

Παρ' ὅλ' αὐτά πού τοῦ εἶπα, δέν τ' ά κατάφερα νά τόν κάνω νά θυμώσει. Μοῦ γύρισε τήν πλάτη κι' ἔφυγε. "Ό Εὐφορίων δέν ἀνακατέυτηκε στόν καυγά μας. Κι' ἐγὼ μέσα σέ πέντε λεπτά τόν εἶχα ξεχάσει. Ποτέ ὅμως δέν φαντάστηκα τί ρόλο θά ἔπαιζε τ' ό ἐπεισόδιο αὐτό τοῦ μικροῦ Ποσειδῶνα στή μαθητική μου ζωή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ—ΤΟ ΚΛΕΨΙΜΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

"Ενῶ διαρκοῦσε ἡ περίοδος αὐτῆς τῆς εἰρήνης στήν "Αθήνα, μεγάλα γεγονότα γινόντουσαν ἀνάμεσα στοὺς γειτόνους μας. Οἱ Θῆβες, πού ζοῦσαν ὡς τότε στήν ἀφάνεια, εἶχανε βγάλει ξαφνικά τόν ἕνα πίσω ἀπ' τόν ἄλλον δυὸ ἥρωες: ὁ Πελοπίδας ἐλευθέρωσε τήν πατρίδα του ἀπὸ τ' ό ζυγὸ τῆς Σπάρτης· εἰς τὰ Λεούκτρα και τῇ Μαντινείᾳ ὁ "Επαμεινῶνας κατάφερε θανάσιμο κτύπημα στήν ὑπεροχὴ τῶν ἀντιζήλων μας. Περιττὸ νά σ' ας πῶ ὅτι στό σχολεῖο παρακολουθοῦσαμε ζωηρὰ ὅλες τίς περιπέτειες τοῦ πολέμου· ὁί μισοὶ πέρανε τ' ό μέρος τῶν Λακεδαι-

μονίων, ἀλλ' ὁί περισσότεροι τασότανε μέ τοὺς Βοιωτοὺς. Τὸ ξαφνικὸ μεγαλεῖο τῶν Θηβῶν ἀνησυχοῦσε κάπως τοὺς "Αθηναίους και ἤδη άρχισε νά φουντώνει ἡ πολιτικὴ ἀντιζήλια. Παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ Σπάρτη μ' ας εἶχε προξενήσει τόσα δεινὰ και τόσες στεναχώριες, πού δέν ὑπῆρχε σχεδὸν πατριώτης νά μὴ χαιρετᾷ εἰλικρινὰ γιά τήν πτώση τῆς. "Ό Λυκίδας δισανιζότανε ἠθικά· στά παθήματα τῆς ἀλαζονείας του προστίθονταν και ἡ πληγωμένη του ματαιοδοξία. Καὶ εἶχε γίνει θαρὺς στό σχολεῖο μέ τίς ἀτέλειωτες μεγαλομανίες του, πού άρχισε νά γίνετα ἀντικείμενο κοροϊδίας. Τὰ παιδιὰ συνηθίζουν νά λένε τῇ σκέψῃ τους μεγαλόφωνα πού δέν εἶναι πάντα γενναϊόφρονη. "Εἶσι δέν εὗρισκε ἡσυχία· ὅχι γιὰ τὴν ἥξερε νά δικαιολογηθεῖ και νά δικαιολογήσει. Οἱ τρόποι του ἦταν μᾶλλον ποταποί, ἡ διάθεσή του κάθε μέρα γινόταν και πιὸ φιλόπονη, τσικονότανε συχνὰ στήν ἐξοδὸ τοῦ σχολείου και ἄλλα παρόμοια πού ἔφεραν τὰ γέλια στά παιδιὰ, μὰ συγχρόνως και τήν ἀγανάκτηση. Αὐτὲς ἦταν ὁ κυριώτερος ἐκδηλώσεις τῆς πατριωτικῆς του ὁδύνης. "Εδειχνε πῶς στήν καρδιά του εἶχε μαζωχτεῖ πολὺ μίσος γιά μερικοὺς ἀπὸ μ' ας· ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους εἶχα τήν τιμὴ νά παίρνω τ' ό μεγαλύτερο μέρος τοῦ μίσους τοῦ· ἀλλὰ εἶχα δυνατοὺς φίλους ὁί ὅποιοι παίρνανε τ' ό μέρος μου.

Στῇ μαθητικῇ μας ζωῇ εἶχαν δημιουργηθεῖ ρεύματα συμπαθειῶν και ἀντιπαθειῶν. "Ό Εὐφορίων, ὁ Θεαγένης κι' ἐγὼ, σχηματίζαμε ἀδιαίρετη τριάδα. Γιατί νά μὴν ὁμολογήσω ὅτι ἀφ' ὅτου συνδεθήκαμε στενά, εἶχε γίνει ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους μαθητὲς; "Ό Γλαύκων, πού πάντα μισοῦσε και καταπολεμοῦσε τίς ἀξιώσεις τοῦ Σπαρτιάτη, εἶχε προσεγγίσει ὀρμέφυτα τ' ό Βοιωτὸ. Παράδοξο ὁ μόνος πού ἔδρισκε χάρη μπροστὰ στό Λυκίδα, ἦταν ὁ ἀξιοφρόνητος Μενεκράτης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρὰ Δ')

5.

Βρυσούλα, πού μ' ἀξενιοῖσά τραγοῦδαγες στό μονοπάτι και χάριζες λίγη δροσιά στόν κουρασμένο τ' ό διαβάτη.

Ποῖος δρόμος σοῦπε τ' ό νερό, ποιά μάγισσα σ' ἔχει μαγέψει, κ' εἶν' τ' ό πλατάνι σου ξερό κ' ἔχεις, φτωχούλα μου, στερέψει;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Παράρτημα:—Στὸ ὅκ' αὐτοῦ, 2 «Διπτυχά» πού δημοσιεύθηκε στὸ φυλλάδιο 5—8, ἀντὶ «στὴν πόρτα» διορθώσετε: «στὰ πόρτα» (λίμνια).

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΘΑΓΡΙΟ—σας γράφω Σάββατο—εἶναι 25 Μαρτίου, ἡ ἐθνική μας ἑορτή. Οἱ "Αθηναῖοι θά τῇ γιορτάσουμε και πάλι μ'

ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς τιμῆς, τῆς λατρείας, τῆς χαρᾶς, τῆς πατριωτικῆς περηφάνειας. Πρῶτα ἡ ἐπίσημη τελετὴ στή Μητρόπολη, κι' ἐπειτα ἡ στέψη τῶν ἀνδριάντων και τῶν προτομῶν τῶν Ἡρώων τοῦ 21, τῶν ἐθνομαρτύρων, τοῦ "Αγνωστοῦ Στρατιώτη· κι' ὁί τελετὲς στήν "Ακαδημία, τὸ Πανεπιστήμιο, στά Σχολεῖα ὅλα· ὁί ἐθνικοὶ χοροὶ τοῦ Λυκείου τῶν "Ελληνίδων, ὁ σηματοστολισμός, ἡ φωταΐα, μουσικὲς, καμπάνες και καθεξῆς. Θά ἐκφωνηθοῦν χίλιοι λόγοι και ἀπαγγελιοῦν χίλια ποιήματα, μέσα σέ ζητωκραυγὲς και χειροκροτήματα. Τὰ ἴδια θά γίνουν στίς "Επαρχίες, σ' ὅλη τήν "Ελλάδα, σ' ὅλο τόν "Ελληνισμό. "Ό ἐκλογικὸς σάλος θά κοπάσῃ γιά λίγο, θάνοῖξῃ μιὰ μικρὴ παρένθεση στήν «πάλη τῶν κομμάτων»—γιατί ὅχι και στήν «πάλη τῶν τάξεων»;—γιά νά γιορτάσουν ὅλοι ὁί "Ελληνες, ἐνωμένοι, ἀδελφωμένοι, τῇ μεγάλῃ "Ημέρᾳ πού ἀπὸ σκλάβους, ραγιάδες τοὺς ἔκαμε ἐλευθέρους πολῖτες, ἐλευθέρους ἀνθρώπους, κι' ἐπειτα νά ξαναρχίσουν τῇ μετὰ τὸν πόλεμο πού δέν φαίνεται νάχῃ τελειωμό... Τί τ' αὐτελεῖτε! ὁί "Ελληνες μπορεί νά εἶναι βασιλικοί, δημοκρατικοί, σοσιαλιστὲς, ὑπερσοσιαλιστὲς, και κομμουνιστὲς ἀκόμη· ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶναι ὅλοι "Ελληνες, πατριῶτες, ἐθνικιστὲς· και τ' ό θυμοῦνται πάντα ὅταν ἡμερώνῃ ἡ ἡμέρα τῆς "Εθνικῆς "Εορτῆς, χαρούμενοι ὅταν μποροῦν νά τῇ γιορτάσουν ἀφοδὰ, ἐλεύθερα, φωναχτὰ, και καταλυπημένοι ὅταν ὑποχρεῶνουνται νά τῇ γιορτάζουν «ἀπὸ μέσα τους», ὅπως τὰ μαῦρα χρόνια τῆς ξενικῆς κατοχῆς. Πολλοὶ ρωτοῦνται: ἂν θά ἐξακολουθήσῃ ἡ 25η Μαρτίου νά εἶναι ἡ ἐθνική μας ἑορτὴ, ἢ ἂν πρέπῃ νά τῇ ἀντικαταστήσῃ, σὰ μεγαλύτερη, σάν ἐνδοξότερη, ἡ 28η "Οκτωβρίου, ἡ ἡμέρα τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου «"Ο-

χι». Δέν τ' ό παραδέχομαι. "Ή 28η "Οκτωβρίου εἶναι βέβαια μιὰ μεγάλη ἐλληνικὴ ἡμέρα, πού πρέπει πάντα νά τῇ γιορτάζουμε μέ χαρὰ και περηφάνεια. "Αλλά, γιά μένα, ἡ 25η Μαρτίου προηγείται, αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη. Γιατί χάρις στήν ἐπανάστασιν τοῦ 21 ἀποτινάξαμε γιά πάντα τόν ζυγὸ τῆς δουλείας, πού μ' ας ἔδάρυνε τετρακόσια χρόνια, κι' ἐλευθερωθήκαμε, κι' ἀποκτήσαμε τὸ Κράτος μας, τὸ «Σπίτι» μας, γιά νά μ' ας πιά «νοικοκυραῖοι». Καὶ γιά νά προφυλάξουμε, νά διατηρήσουμε αὐτὸ τὸ «Σπίτι», ἐσηκωθήκαμε ὅλοι σάν ἕνας ἀνθρωπος, τὸ 1940, και τ' ό κατορθώσαμε, ἀφοῦ ἡ ἀντίστασή μας, ἡ νίκη μας στήν "Αλβανία, ἐξασφάλισε τῇ νίκῃ τῶν Συμμάχων μας και τήν τελικὴ μας

ἀπελευθέρωση. "Αν δέν προηγούνταν, ἔδω και ἑκατὸν εἰκοσιπέντε χρόνια, ἡ 25η Μαρτίου, ἡ 28η "Οκτωβρίου θάταν ἀδύνατη. "Απὸ τήν πρώτη ἐπήγαγε ἡ δεύτερη. Κι' ὅσες ἄλλες μεγάλες, ἱστορικὲς ἡμέρες ἡμερώσουν γιά τήν "Ελλάδα και στό μέλλον, ἀπὸ τήν πρώτη ἐκείνη θά πηγάζουν. "Απαράλλακτα ὅπως ἐπήγασαν ἀπ' αὐτὴν κι' ὅλες ἐκεῖνες πού ἡμερώσαν στό παρελθόν, ἀπὸ τήν "Επανάστασιν τοῦ 21 ὡς τοὺς πολέμους τοῦ 12—13.

Τίποτα λοιπὸν δέν μπορεί νά κλονισθῇ, νά ἐκθρονισθῇ, τὴν 25η Μαρτίου. Αὐτὴ θά εἶναι ἡ "Εθνικὴ "Εορτὴ μας, ὅσο θά εἴμαστε Κράτος και "Εθνος—δηλαδή στόν αἰῶνα τὸν ἅπαντα...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

"Αμα ἔφτασαν στό Πατριαρχεῖο ὁί ἀποσταλμένοι μέ τόν Χορὰπ-Χορὰπ και τήν ἀκολουθία του, κι' εἶπαν τί ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς Ρωμιοὺς ὁ Μουσταφά-πασάς, παπᾶδες και λαϊκοὶ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους και τὰ γένεια τους:—"Ωχ, δυστυχία μας! ἔλεγαν· ἀμὴ τώρα;... Κι' ὅταν σέ τρεῖς μῆνες θά γυρίσουμε τ' ό σκυλί, ἀγράμματο ὅπως τ' ό πήραμε, τί θά γίνῃ;... —Δὲ βαρύνετε! παρηγοροῦσαν μερικοὶ τοὺς ἀπαρηγόρητους. Σὲ τρεῖς μῆνες, ποῖος ἔξερει τί γίνεται! "Ή τ' ό σκυλί πεθαίνει, ἢ ὁ πασάς ποφάει... —Γιά τ' ό Θεό, μὴν πάθῃ τίποτα τ' ό σκυλί! φώναζαν ὁί ἄλλοι. "Ό πασάς; μακάρι! Μὰ τ' ό σκυλί, ἂν δέν πο-

φήσῃ ὁ πασάς, πρέπει νά ζήσῃ. "Αλλοιῶτα, θά τήν εἶχαμε πολὺ ἄσχημα! —Πιὸ ἄσχημα ἀπ' ὅσο τήν ἔχουμε τώρα, πού θά τοῦ τ' ό πᾶμε πίσω «ξύλο-κούτσουρο», ἐνῶ ἐκεῖνος τ' ό περιμένει «ξεφτέρι»; —"Ε, μὰ τί νά κάμουμε; Μαθαίνει γράμματα ἕνα σκυλί; Μόνον ὁ Θεὸς νά μ' ας βοηθήσῃ...

"Ωστόσο—τί νά κάμουν;—ἐγκατάστησαν τόν Χορὰπ-Χορὰπ σ' ἕνα ρωμεῖο σπιτί κοντὰ στό Πατριαρχεῖο, τόν ἔβαλαν σέ χωριστὴ κάμαρα μέ τὰ χαλιά, τὰ στρώματα και τὰ σκεπάσματα πού εἶχε δώσει ὁ ἀφεντικός του, κι' άρχισαν νά τόν τρέφουν μέ τὰ ἀφθονα φαγιά πού στέλνονταν δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπ' τ' ό σαρράι. Κι' ὁ Χορὰπ-Χορὰπ πού χόρταινε και χόντραινε, ποῖος νά κάνῃ ἄλλο τίποτα παρὰ νά τρώῃ και νά κοιμάται, φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τήν περιποίησιν πού εἶχε και τῇ ζωῇ πού περνοῦσε σ' ἐκεῖνο τ' ό σπιτί.

"Αλλά σέ λίγες ἡμέρες, ἡ κατάστασις ἄλλαξε. "Ενας καλόγερος,

πολύξερος και πανέξυπνος, ο πάτερ-Ανθέμιος μαθαίνοντας τη στενοχώρια του Πατριάρχη μ' αυτό το σκυλί που έπρεπε να μάθη γράμματα, έτρεξε από το μοναστήρι του στο Πατριαρχείο, παρουσιάστηκε στον Πρωτοσύγγελο και του είπε:

— Πες στον Παναγιώτατο να μη στενοχωριέται καθόλου. Έγώ αναλαμβάνω να μάθω γράμματα αυτού του Χράπ - Χράπ!

— Μά ξέρεις εσύ;

— Τί σε μέλει! Παραδώστε μου έμένα το σκυλί, κι' ύπόσχουμαι να το κάμω «ξεφτέρει», και μάλιστα σε λιγώτερο από τρεις μήνες.

Ο Πρωτοσύγγελος τὰ εἶπε αὐτὰ στὸν Πατριάρχη, κι' ὁ Παναγιώτατος, ἔχοντας ἀκουστὰ τὸν πάτερ-Ανθέμιο γιὰ τετραπέρατο ἀνθρώπο, σκέφθηκε πὼς κάποιος σχέδιο θ' ἄχε στὸ νοῦ του, καὶ πρόσταξε νὰ παραδώσουν στὸν καλόγερο τὸ σκυλί, γιὰ νὰ τὸ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ὅχι βέβαια πὼς θὰ τοῦ μάθαινε γράμματα — ἦταν αὐτὸ δυνατό; — ἀλλὰ κάτι θὰ ἔβρισκε, γιὰ νὰ τυλίξῃ τὸν πασά, νὰ τὸν γελᾷ.

Ἀπὸ ἐκεῖνη λοιπὸν τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ πάτερ-Ανθέμιος ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του, ἡ ωραία ζωὴ τοῦ Χράπ - Χράπ ἄλλαξε — κι' ὄχι βέβαια στὸ καλύτερο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἰωάννα! εἶπε ὁ Ντίκ. Ποιὰ νᾶναι αὐτὴ ποὺ ζητάει; Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει Ἰωάννα. Κι' οὔτε ποτὲ ἦτανε καμμιὰ. Τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ Μάτχαμ δὲ μιλοῦσε. Ἦταν σὰν νὰ μὴ βρισκότανε κεῖ πέρα. Λίγο φῶς ἀπὸ τ' ἀστέρια ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο, μὰ στὴ γωνιά ποὺ βρισκόντουσαν οἱ δύο νέοι, ἦταν ἐντελῶς σκοτεινὰ.

— Τζάκ, εἶπε ὁ Ντίκ. Δὲν ξέρω ποῦ ἦσουν ἀλλή τὴν ἡμέρα. Μήπως εἶδες αὐτὴ τὴν Ἰωάννα;

— Μπα, ἀπάντησε ὁ Μάτχαμ. Δὲν τὴν εἶδα.

— Οὔτε ἀκουσες νὰ μιλᾶν γι' αὐτή; ξανάπε ὁ Ντίκ.

Βήματα ἀκουστήκανε πολὺ κοντά. Ὁ Σέρ Ντάνιελ φώναξε τώρα τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας μέσα στὴν αὐλή.

— Ἀκουσες νὰ μιλᾶνε γι' αὐτή; ξαναρώτησε ὁ Ντίκ;

— Ναί, ἀκουσα, εἶπε ὁ Μάτχαμ.

— Πὼς τρέμει ἡ φωνή σου! Τί ἔχεις; εἶπε ὁ Ντίκ. Αὐτὴ ἡ Ἰωάννα μᾶς ἔφερε τύχη. Τοὺς ἔκανε νὰ μᾶς ξεχάσουν.

— Ντίκ, φώναξε ὁ Μάτχαμ. Εἶμαι χαμένος. Εἵμαστε καὶ οἱ δύο χαμένοι. Ἀς φύγουμε ἀν' ἔχουμε ἀκόμα καιρὸ. Δὲ θὰ ἡσυχάζουνε ἀν' δὲ μὲ βροῦν. Λοιπὸν, ἀκου! Ἀσεμε νὰ παρουσιαστώ μπροστὰ τους. Ἀμα μὲ δοῦνε, ἐσὺ μοιρεῖς στὸ μεταξὺ νὰ φύγῃς. Ἀσε με νὰ πάω, καλὲ μου Ντίκ, ἄσε με.

Ἐπήγαινε νὰ τραβήξῃ τὸ σῦρτη,

— Μπα! Καὶ κείνη δὲν μοῦπε τίποτα γιὰ σένα. Ἀς εἶναι ἔχουμε καιρὸ γι' αὐτά.

Καὶ σὰν νὰ ἦταν γιὰ νὰ διαφεύθουνε τὰ λόγια του, θήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο, καὶ μιὰ ἀγρία γροθιά χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ντίκ Σέλτον, φώναξε μιὰ φωνή, ἀνοίξε! Ἀνοίξε ἀμέσως.

Ὁ Ντίκ οὔτε κουνήθηκε, οὔτε ἀπάντησε.

— Ὅλα τελείωσαν, εἶπε τὸ κορίτσι κι' ἀγκάλιασε τὸ Ντίκ ἀπὸ τὸ λαιμὸ.

Ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο μαζεψήκανε ἕνα σωρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τότε ἔφτασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Σέρ Ντάνιελ κι' ἀμέσως ἔπαψε κάθε θόρυβος.

— Ντίκ, φώναξε ὁ ἀρχοντας. Μὴ γίνεσαι γάϊδαρος. Ἀς τὰ πείσματα. Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ἡ Ἰωάννα εἶναι μέσα ἐδῶ. Ἀνοίξε τὴν πόρτα. Γρήγορα.

Ὁ Ντίκ πάλι δὲ μίλησε.

— Σπάστε τὴν πόρτα! εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ. Κι' ἀμέσως οἱ ἀνθρώποι τοῦ πέσανε πάνω στὴν πόρτα μὲ κλωτσιές καὶ μὲ γροθιές. Ὅσο καὶ ἀν' ἦτανε γερὴ καὶ καλὰ μανταλωμένη, δὲ θὰ κρατοῦσε πολὺ, ὅμως πάλι ἡ τύχη ἦρθε νὰ βοηθήσῃ τὸ Ντίκ καὶ τὴν Ἰωάννα.

Ἀνάμεσα στὸ φοβερὸ θόρυβο ποὺ κάνανε τὰ χτυπήματα πάνω στὴν πόρτα, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἐνὸς φρουροῦ. Τὴν ἀκολούθησε μιὰ ἄλλη. Πιστολιές ἀκουστήκανε ἀπὸ τίς πολέμηστρες, κι' ἄλλες ἀπαντήσανε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πὼς οἱ ἀνθρώποι τοῦ δάσους κάνανε ἔφοδο στὸ φρούριο τοῦ Μδτ Χάουζ. Ὁ Σέρ Ντάνιελ καὶ ἡ φρουρά του, ἀφίγοντας τὴν ἐπίθεση τοῦ Ντίκ, τρέξαν νὰ ὑπερασπίσουνε τὸ φρούριο.

— Τώρα, εἶπε ὁ Ντίκ, σωθήκαμε. Καὶ πιάνοντας τὸ βαρὺ κρεβάτι μὲ τὰ δύο του χέρια, προσπαθοῦσε μάταια νὰ τὸ μετακινήσῃ.

— Βοήθα με, Τζάκ, γιὰ τὸ καλὸ σου, βοήθα με μ' ἔλῃ σου τὴ δύναμη, φώναξε.

Οἱ δύο τους μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τράβηξαν τὸ μεγάλο κρεβάτι καὶ πέρνοντάς το μὲς τὸ δωμάτιο, τὸ κόλλησαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ἀδίκαιος τόσος κόπος! εἶπε ἡ Ἰωάννα, λυπημένα. Θὰ μπεῖ ἀπὸ τὴν καταπακτή.

— Μπα, δὲν τὸ πιστεύω. Δὲ θὰ θέλει νὰ μάθουνε κι' ἄλλοι τὸ μυστικὸ αὐτό. Ἐμεῖς, θὰ φύγουμε ἀπὸ

τὴν καταπακτή. Ἡ ἐπίθεση τελείωσε. Δὲ θάτανε τίποτα.

Πραγματικὰ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἔφοδο. Εἶχαν φτάσει μερικοὶ ἀκόμα στρατιῶτες, ἀπομεινάρια τῆς μάχης, κι' ἡ ἀφιξή τους, ἔφερε αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση. Εἶχαν τρέξῃ μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ φτάσανε στὰ τείχη τοῦ φρουρίου. Τώρα μέσα σ' ἕνα ἔξωφρενικὸ θόρυβο ἀπὸ πέταλα καὶ κουδούνια ἀλόγων, κι' ἀπὸ κρότο σπαθίων καὶ τουφεκιῶν, ξεπεζεύανε στὴν αὐλή.

— Θὰ ξανάρθῃ ὁ Σέρ Ντάνιελ, εἶπε ὁ Ντίκ. Γρήγορα γιὰ τὴν καταπακτή.

Ἀνψαν μιὰ λάμπα, καὶ πήγανε στὴ γωνιά τοῦ δωματίου, ἐκεῖ ποὺ ἀπὸ μιὰ χαραμίδα περνοῦσε ἀκόμα λίγο φῶς. Ὁ Ντίκ πήρε ἕνα μεγάλο σπαθί ἀπὸ τὴ μικρὴ του πανοπλία, τὸ ἔχωσε στὴ χαραμίδα καὶ στήριξε τὴ δύναμή του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ. Ἡ καταπακτὴ κουνήθηκε λίγο, ἀνσχυκώθηκε, καὶ στὸ τέλος ἀνοίξε δρότελα. Ἐκεῖ εἶδανε τότε μερικά σκαλιὰ καὶ στὸ τελευταῖο ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ἀκουμπησμένη ἡ ἀναμένῃ λάμπα ποὺ ὁ δολοφόνος ἄφισε φεύγοντας.

— Τώρα, εἶπε ὁ Ντίκ, προχώρα πρώτη καὶ κράτα τὴ λάμπα. Ἐγὼ θὰ σ' ἀκολουθῶ ἀφοῦ κλείσω πρῶτα τὴν καταπακτὴ.

Ἔτσι κατεβήκανε ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καὶ καθὼς ὁ Ντίκ ἔκλεινε τὴν καταπακτὴ, τὰ ἴδια χτυπήματα ἀρχίσανε ν' ἀκούγονται πάλι πάνω στὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ

Ὁ κρυφὸς διάδρομος ὅπου βρισκόντανε τώρα ὁ Ντίκ καὶ ἡ Ἰωάννα ἦταν στενὸς δρόμικος καὶ ὄχι μακρὺς. Στὴν ἄλλη ἀκρὴ του ἦταν μιὰ μισανοιχτὴ πόρτα. Σίγουρα θάτανε ἡ πόρτα ποὺ ἀκουσαν νὰ ξεκλειδώνῃ ὁ δολοφόνος. Ἀράχνες κρεμόντουσαν ἀπὸ τὸ ταβάνι, καὶ τὸ λιθόστρωτο πάτωμά του ἀντηχοῦσε καὶ στὸ ἐλαφρότερο βήμα!

Πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ κρυφὸς διάδρομος χωριζότανε σὲ δύο πιδ στενοὺς.

Ὁ Ντίκ πήρε τὸν ἕνα, ἔτσι στὴν τύχη, καὶ μαζὺ μὲ τὴν Ἰωάννα περᾶσαν ἀπὸ τὸ θόλο τῆς ἐκκλησίας τρέχοντας, ἐνὼ τὰ θήματά τους ἀντηχοῦσαν ὑπόκωφα. Ἐκεῖ, ὁ θόλος ἔμοιαζε σὰν τὴν πλάτῃ τῆς φάλαινας. Τὸ θαμπὸ φῶς τῆς λάμπας ἄλλαξε τὴν ὄψη τῶν πραγμάτων.

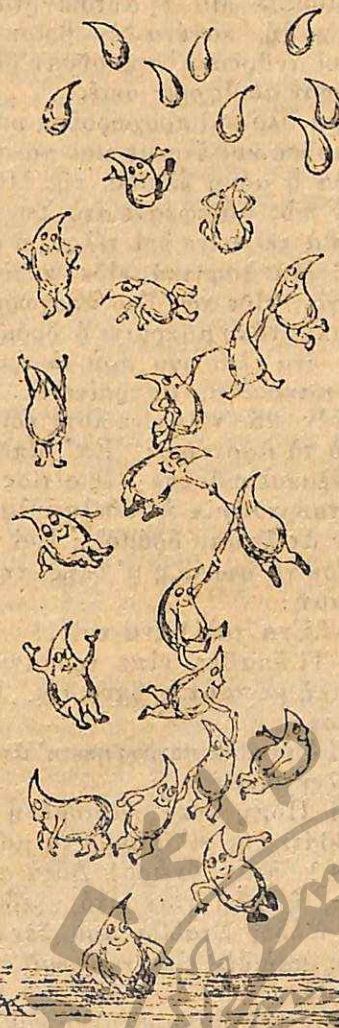
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΙ-ΔΟΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος)

— Βέπεις, ἀγαπητὴ μου — ἐξήγησε ὁ Λαμπίκος — δὲ μᾶς νοιάζει ποῦ μπορούμε νὰ βρισκόμαστε πάντα ἔχουμε κάτι νὰ μάθουμε καὶ κάποιον νὰ βοηθήσουμε, φτάνει μονάχα νὰ ζητᾶμε νὰ βροῦμε τὴν εὐκαιρία.

Μία παρὰ ἀπὸ βροχοσταλίδες ποὺ πεφταν γελώντας... (Σελ. 37, στ. γ')

— Ἐρῶ τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε — φώναξε ἡ Λίνα. Θέλετε νὰ πῆτε πὼς θάμουνε πολὺ πιδ εὐτυχισμένη ἀν, ἀντὶ νὰ κάθουμε δῶ καὶ νὰ γκρινιάζω μὲ τὸν καιρὸ, πῆγαινα νὰ βοηθήσω τὴν μανοῦλα, ποὺ σήμερὰ ἔχει πονοκέφαλο.

— Ἴσως αὐτὸ νὰ θέλω νὰ πῶ, εἶπε ὁ Λαμπίκος μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο.

— Πᾶω λοιπὸν τώρα στὴν κουζίνα νὰ σκουπίσω τὰ πατικά — πρόσθεσε πηδώντας ἀπὸ τὸ κἀθισμά της.

— Τότε θὰ πηγαίνω καὶ ἐγὼ — γέλασε ὁ Λαμπίκος — ἀλλὰ θαρρῶ

πὼς πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃ κάποιος νὰ ξεκινήσω

Ἡ μικρούλα τὸν εἶδε νὰ γνέφῃ μὲ τὰ μικροσκοπικὰ του χεράκια στὶς βροχοσταλίδες ποὺ πέφταν καὶ πολὺ σύντομα μιὰ ἀπ' αὐτὲς προσγειώθηκε στὴ πεζούλα πλάϊ στὸ Λαμπίκο.

— Τί τρέχει, Λαμπίκο; ρώτησε ὁ νιοφερμένος.

— Θέλω νὰ φύγω — ἀπάντησε ὁ μικρὸς φίλος τῆς Λίνας — καὶ δὲν τὰ καταφέρνω νὰ ξεκολλήσω ἀπ' αὐτὸ τὸ πεζούλι.

Τότε τὰ δύο μικρὰ ἀνθρωπάκια ἐκούνησαν τὰ χεράκιά τους, καὶ στὴ στιγμὴ φύσηξε ἕνα λεπτὸ ἀεράκι κι' ἔφερε στὸ πεζούλι μιὰ παρὲα βροχοσταλίδες ποὺ πεφταν γελώντας. Ἔτσι μὲ τὴ βοήθειά τους καὶ χεροπιασμένες μὲ τίς εὐθυμες ἀδελφές τους, οἱ δύο σταγόνες τοῦ πεζουλιοῦ, μ' ἕνα χαρούμενο «Γεῖά σου!» στὴ Λίνα, ἐκύλησαν ἀπαλὰ πάνω ἀπὸ τὸ πεζούλι στὴν ἀκρὴ κι' ἔπεσαν μέσα στὸ περιβόλι.

(Ἀπὸ τ' Ἀγγλικά) Μ.Α.Τ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΟΠΗΣ

Ἦταν ἐπίσημο πρόσωπο. Ἐνα κορίτσι μέσα σ' ἕνα σπῖτι εἶναι πάντα ἐπίσημο πρόσωπο. Αὐτὴ ἦταν διὰ φορὲς σπουδαία. Πρῶτον γιὰτὶ ἦταν κορίτσι καὶ δεύτερον γιὰτὶ ἔχει μικρότερη ἀδελφή, ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς ἐπιβάλλεται. Ἦταν ἡ «μεγάλη», γι' αὐτὸ ἔχει δικαίωμα νὰ κἀνῃ κάποτε τὴν ἀδελφή, κάποτε τὴ καριτζόζα καὶ πολλὰς φορὲς νὰ περιφρονῇ τίς παιδικίστικες γνῶμες καὶ ἐπιθυμίες τῆς «μικρῆς».

Ἐκανε κρῦο. Τὰ δύο παιδιά κάθονταν στὴ θεομασμένη κάμαρα, χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Νὰ διαβάσουν; Νὰ παίξουν; Δὲν εἶχαν ὄρεξη σήμερὰ.

— Ἐλάτε νὰ πᾶμε στὸ κινηματογράφο, εἶπε ἡ δασκάλα τους.

Τὰ μάτια τῆς «μικρῆς» ἔλαμψαν. Ἡ «μεγάλη» τεντώθηκε στὴν καρέκλα τῆς καὶ εἶπε μὲ βαρεμένο ὕφος:

— Βαριέμαι...

Ἦταν ἡ τελευταία τῆς ἐφεύρεση.

Νὰ βαριέται.

— Ἐλάτε, ἐμπρός, πᾶμε! ξαναεἶπε ἡ δασκάλα. Σηκωθῆτε.

— Βαριέμαι νὰ περπατήσω ὅλη τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅς τὸ Σύνταγμα, ἐπανελάβε ἡ Πόπη.

—Σήκω! τί βαριέσαι; γρηά είσαι;

—Βαριέμαι, ξαναείπε για τρίτη φορά.

Η μικρή άρχισε να παρακαλή. Άράδιασε ένα σωρό επιχειρήματα. Μά η Πόπη ήταν ανένδοτη. Είχε χαρακτήρα!!

—Πήγαινε έσύ, της έλεγε.

Τότε η δασκάλα, που ήθελε να την κάνει να υποχωρήσει, σκέφθηκε ένα τρόπο.

—Αν έρθης μαζί, είπε, θα πάμε με ταξί, αν δεν έρθης θα πάμε με τα πόδια...

—Δε με λυπάσαι να πάω με τα πόδια με τέτοιο κρύο; παρακαλούσε η μικρή Λιλή. Γιατί νασαι εγωίστρια; τώρα πρέπει για χατήρι μου να έρθης.

Έτσι αναγκάστηκε η μικρή να ξεκινήσει μόνη με τη δασκάλα, γιατί η δασκάλα κράτησε το λόγο της.

Ήταν νύχτα.

Η Πόπη στριφογύριζε στο κρεβάτι της. Είχε άπνία, αδύνατο να κλείσει μάτι! Σκέπτονταν και ξανασκέπτονταν. Κάτι την ένοχλούσε και δεν την άφινε να ήσυχάσει. Όλο έβλεπε προστάτης την αδελφούλα της που την παρακαλούσε τόσο νόστιμα τ' απόγευμα. Την άκουγε που της έλεγε «έλα μαζί, τί θα κάνω μόνη μου; μαζί θα γελάμε, θα βλέπουμε το ένα, το άλλο, θα μιλάμε... έλα...»

Γιατί αλήθεια της είχε χαλάσει το χατήρι; γιατί είχε πεισματώσει χωρίς λόγο και την έκανε να πάει με τα πόδια; μα αυτό πάλι της δασκάλας, τί αλλόκοτη ιδέα, τί πράμα πήγε να σκεφτεί για να την κάνει να πάει μαζί τους! Αυτή δεν το είχε πιστέψει πως θα βασιτούσε το λόγο της, νόμιζε πως άστεινόταν. Μα να το κρατήσει! ν' αναγκάσει τη Λιλή να περπατήσει τόσο δρόμο με τέτοιο κρύο!!!

Επί τέλους αποκοιμήθηκε. Μα ό ύπνος της ήταν ανήσυχος ένα όνειρο τη βασάνισε.

Είδε τη Λιλή να σηκώνεται απ' το κρεβάτι να κατεβαίνει τη σκάλα, ν' ανοίγει την έξοπορτα και να βγαίνει στο δρόμο. Ήταν με το νυκτιό της και ήταν ξυπόλυτη. Η Πόπη ήθελε να της φωνάξει, να την κρατήσει, μα σαν κάποιος να την έμπόδιζε, σαν κάποιος να της είπε: «κάτσε, έσύ βαριέσαι, μη κουνιέσαι!!»

Έτσι ήταν κροφωμένη στο κρεβάτι της, αλλά συγχρόνως έβλεπε,

παρακολουθούσε τη Λιλή. Άποστάσεις κ' έμπόδια δεν υπήρχαν πια για το βλέμμα της.

Και η Λιλή προχωρούσε στους δρόμους κ' έτρεμε και τα πόδια της πονούσαν. Θα κρύωναν που άκουμπούσαν στίς παγωμένες πέτρες. Έφτασε στην όδον Σταδίου και άρχισε να προχωρή, να προχωρή. «Αχ!» σκεπτόταν η Πόπη, «ας συναντούσε ένα ταξί να μπή μέσα να μη τρέχει έτσι γυμνή στους δρόμους!» Μα τ' αυτοκίνητα είχαν χαθεί, κανένα δεν βρισκόταν και οι άνθρωποι περνούσαν δίπλα της σαν αδιάφορες σιές...

Και όλο και προχωρούσε και αγωνιούσε και έτρεμε και πονούσε. Τώρα η μόνη ελπίδα της Πόπης ήταν πως θα έφτανε στο Σύνταγμα, θα τέλειωνε επί τέλους ό δρόμος! Μα ξαφνικά είδε κάτι περιεργό... είδε πως όσο προχωρούσε η Λιλή, τόσο μακραινει ό δρόμος... σαν ένα λάστιχο που το τραβάς και μακραίνει, μακραίνει!... Α! μα δεν θα τέλειωνε ποτέ λοιπόν, αυτό το μαρτύριο; Έπ' άπειρον θα εξακολουθούσε; έξ αιτίας της θα τουρτούριζε η αδελφούλα της στον άτέλειωτο δρόμο...; Και τότε άρχισε να φωνάζει μ' όλης της δύναμης:

—Ένα ταξί! Ένα ταξί!!!

—Τί έπαθες, είπε τρομαγμένη η Λιλή μέσα στον ύπνο της. Τί σ' έπιασε;

Η δασκάλα πετάχτηκε κ' άναψε το ηλεκτρικό.

Η Πόπη ήταν καθισμένη στο κρεβάτι της κ' έτριβε τα μάτια.

Α! ήταν όνειρο! Δόξα σοι ό Θεός, η Λιλή ήταν στο κρεβάτι της, η όδός Σταδίου που δεν είχε άκρη, που δεν είχε τελειωμό... δεν υπήρχε.

Τότε γέλασε χαρούμενη και διηγήθηκε τ' όνειρο της.

Μα ήταν η τελευταία φορά που έκανε πεισμάτα.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δύο λεπτά πρωτότερα

Ό Τριβουλέτος, γελωτοποιός στην αλλη του Φραγκίσκου του Α', παραπονήθηκε μια μέρα στο βασιλιά, πως ένας ευγενής, που τον είχε κοροϊδέψει, τον άπειλησε ότι θα βάλλει να τον σπάσουν στο ξύλο.

—Αν σε πειράξει κανείς, θα τον θανατώσω δυό λεπτά ύστερότερα! υποσχέθηκε ό βασιλιάς.

—Μεγαλειότατε, είπε τότε ό γελωτοποιός, δεν τον θανατώνετε καλύτερα δυό λεπτά...πρωτότερα;

Κι—Μα—Κω

Πατέρες και γυοί

Ό γάλλος δημοσιογράφος Α. Μιρεκούρ—μέσα του ΙΟ' αιώνα—έδημοσίευσε στο Παρίσι ένα ύβριστικό βιβλίο με τον τίτλο «Φάμπρικα μυθιστορημάτων Άλέξανδρος Δουμάς και Σία». Ό γυιός του μεγάλου μυθιστοριογράφου, ό κατόπιν διάσημος Άλέξανδρος Δουμάς υιός, νεώτατος τότε, έθεώρησε καλό να προκαλέσει σε μονομαχία τον ύβριστή του πατέρα του. Ό Μιρεκούρ, όταν τον επισκέφθηκαν οι μάρτυρες του γυιού, ένόμισε πως τους έστειλε ό πατέρας, και τους είπε: —Είμαι στή διάθεση του κ. Άλέξανδρου Δουμά.

Αλλά όταν έμαθε πως τον προκαλούσε σε μονομαχία ό γυιός του, πρόσταξε να έλθει άμέσως στο γραφείο του «ή ντανά με το παιδί», και δείχνοντας στους μάρτυρες τον μικρό Μιρεκούρ, μόλις όκτώ χρονών, τους είπε:

—Ό κ. Δουμάς υιός δεν μπορεί βέβαια να μονομαχήσει μ' έναν πατέρα σαν και μένα. Αν θέλει, άς ζητήσει ικανοποίηση από τον κ. Μιρεκούρ υιόν.

Οι μάρτυρες έφυγαν για να συνεννοηθούν με τον πελάτη τους. Άλλά... δεν ξαναγύρισαν.

Ό Άναγίας

ΟΝΕΙΡΟ

Στον αδελφό μου που λείπει πέντε χρόνια στίς ξένες θάλασσες.

Σ' είδα άπόψε στ' όνειρό μου Σά να σ' είχα ζωντανό, Έστεκόσουν στο πλευρό μου Μ' ένα βλέμμα ταπεινό.

Και σου έφώναξα αδερφέ μου Πώς μου έγέννηκες χλωμός Σ' έσβυσε ή πνοή τ' άνέμου

Η, σ' έμάρανε ό καιμός; Τρικυμία, άδερφέ, μεγάλη Στο καράβι μου μπροστά Και σ' ού κύματος την πάλη Έκιντώνεψα, φριχτά!..

Και δεν είναι μόν' το κύμα Του πελάγου το βουητό Κάθε βήμα κι' ένα μνημα Έμπροστά μας άνοιχτό!..

Σίδερο, φωτιά, μās σπέρνει Τών ανθρωπών ή όρηγ Και στον τρόπο που μās δέρνει Σειέται, θάλασσα και γή!..

Κι' αν πικρός καυμός μου έγίνη Ό δικός σας χωρισμός Τι φριχτή σφραγίδα άφίνει Του πολέμου ό χαλασμός!..

Ω γλυκύτατη, άδερφή μου Έλα έδώ κοντά και δες Πόσες, μέσα στην ψυχή μου Πόσες μου άνοιξε πηγές... >

Κι' ως κρατούσα στην άγκάλη Δροσερότατους άνθους Το γερό σου το κεφάλι Το έστεφάνωσα μ' αυτούς.

«Άς γενή ή δροσιά τους, Θεέ μου, Βάλσαμο παρηγοριάς Για τίς λύπες σου αδελφέ μου Τόν καιρό της ξενιτειάς

Άς μη τά μαράνη ό άγέρας, Στά λουλούδια αυτά θα βρής Την άγάπη μιάς μητέρας Το φίλι μιάς άδερφής... >

Κι' ως που ανάβλυσε το δάκρυ Άπ' τά μάτια σου τά υγρά Εάφνου έχάθηκες στα μάκη, Κι' έλαψα κι' έγώ πικρά,

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ—ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

R. L. Stevenson

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Τό χειμώνα σαν ξυπνάω είναι αμήνη σκοτεινιασμένη. Ντύνομαι κοντά στο τζάμι με τη λάμπα μου άναμμένη. Και τό καλοκαίρι πάλι τί άνάποδος καιρός.

Σάν πηγαίνω στο κρεβάτι είναι ακόμη έξω φώς! Άχ! πηγαίνω στο κρεβάτι και κοιτάζω τά πουλιά να χοροπηδούν στα δέντρα έξω ακόμη άπ' τη φωλιά.

Η άκούω τών μεγάλων τη βαρεία περιπατησιά που γυρίζουνε στο δρόμο —έ, αυτοί έχουν λευτεριά...

Δεν σου φαίνεται και σένα πως είν' σαν πολύ σκληρό, Άχ! τόν ουρανό να βλέπω γαλανό και καθαρό, και θα ήθελα να παίξω στην αλλη μας σαν τρελλός, να πηγαίνω στο κρεβάτι και να είν' ακόμη φώς;

Έλληνική Ραχούλα

*

«ΝΑΙ»

Διαβάζοντας τό όραίο κομμάτι του Άητού της Ήπειρου «Όχι», φαντάσθηκα ότι ήταν γραμμένο πρό τριάντα έτών, και προσπάθησα να βρω τί μπορεί ν' άπόγιναν ως σήμερα άντρες πιά, τά δυό εκείνα παιδάκια, τό πλούσιο τότε και τό φτωχό...

Λοιπόν, τό πλούσιο παιδί, κακομαθημένο και γεμάτο έλαττώματα, έφαιγε γρήγορα την περιουσία που του άφθεσε ό πατέρας του και, άνίκανο για κάθε εργασία, κατάντησε ένας φτωχός και δυστυχισμένος άνθρωπος, που ζήτηνε για να τρώη λίγο ψωμί, και πίνει για να ξεχνάη τη δυστυχία του.

Τό φτωχό όμως παιδί, έξυπνο, φιλόπονο, φιλότιμο, εργάστηκε σκληρά, πότε ύπηρέτης σε σπίτι, πότε υπάλληλος σε γραφείο, πόρτες έτσι να σπουδάσει και σήμερα είναι ένας λαμπρός επιστήμονας που κερδίζει όσα χρειαζεται για να ζή άνετα και να βοηθή και τόν πλησίον του.

Ω, πόσες φορές θα έκαμε έλεημοσύνη και στον άθλιο εκείνο ζητιάνο, που πρό τριάντα έτών ήταν ένα ευτυχισμένο πλουσιόπαιδο!

Κι' αν με ρωτήσετε τώρα, «είναι σωστό αυτό, είναι δίκαιο;», θα σάς άπαντήσω: «Ναι, χίλιες φορές ναι».

Ίναχος

*

Η ΦΩΛΙΑ

Μια μέρα ό Μπάριμπα-Στάθης μās διηγήθηκε.

Ήμουν τότε παιδί. Έν' άπόγεμα, καθόμουν στο κατώφλι της πόρτας μās μ' ένα κομμάτι ψωμί στο χέρι. Όταν, να σου και περνά άπέξω το γειτονόπουλο, ό Νώντας.

—Δεν έρχεσαι να πάμε στο δάσος; μου λέει: —Έρχομαι, του άπαντώ.

Ξεκινήσαμε. Περάσαμε τό δρόμο του χωριού, ένα μικρό ρυάκι και σε λίγο βρεθήκαμε στο δάσος. Ήσυχία άπόλυτη. Τίποτα δεν άκούγονταν. Μόναχα τό κελάρημα του νερού και τά κελαϊδήματα τών πουλιών.

—Ξέρεις τί θα κάνουμε τώρα; λέει ξαφνα ό Νώντας. Θα κατεβάσουμε αυτή τη φωλιά τών πουλιών και θα πάρουμε τά μικρά που έχει μέσα.

—Τί λές, του φώναξα. Τρελλάθηκες; κι' αν μās δη ό δασοφύλακας τί θα κάνουμε έπειτα;

—Αντε κουτέ. Που θα προφθάσει να μās καταλάβει; Θ' άνεβώ έγώ μια στιγμούλα θα την πάρω και θα κάνουμε στο δρόμο τη μοιρασιά.

—Ό,τι θέλεις κάνε. Έγώ δεν έχω καμιά ευθύνη.

Ό Νώντας είχε κιόλας σκαρφάσει στο δέντρο. Η κακομοίρα ή μάνα τών πουλιών κατάλαβε φαίνεται τί θέλαμε να κάνουμε κι' άρχισε να φερουνίζι δώ και κει και να κελαϊδή λυπητερά. Τη λυπητήκα και φώναξα:

—Βρε Νώντας, δε βλέπεις τη μάνα τών πουλιών τί μās κάνει; Άσε τά πουλιά! Μα ό άσπλαχνος δεν είχε καρδιά δεν έννοιωθε από πόνο.

—Τί λές, μου άπαντά. Άς φωνάξει όσο θέλει.

Ήταν έτοιμος να πάρη τά πουλιά, όταν εκείνη τη στιγμή βλέπω λίγο πιο πέρα τό δασοφύλακα. Μόλις τόν αντίκρισα φώναξα με σβυσμένη φωνή: «Νώντας, ό δασοφύλακας!» Τό έβαλα στα τέσσερα κι' από δώ πάν οι άλλοι. Ένάτη

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ Διαπλάσώπουλων:

—Δεν μου λές, έτρόμαξες με τόν χθεσινό σεισμό;

—Όχι και τόσο. Ή γή έτρεμε πιο πολύ από μένα.

Ανυπόγραφος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Άθήναι, 28 όδός Γ' Σεπτεμβρίου την 3 Απριλίου 1946

ΣΑΣ θυμίζω ότι ή προθεσμία για την άποστολή Πνευματικών Άσκήσεων λήγει στο τέλος του μηνός. Άγες Συλλογές, είναι αλήθεια, έλαβα ως σήμερα έλπίζω όμως να λάβω άρκετές ως την 30 Απριλίου, για να περάσω την Α' Έξαμηνία του 1946 και να προκηρύξω νέο Διαγωνισμό.

Γίναμε ένημεροι: αυτό τό φυλλάδιο θα κυκλοφορήσει σχεδόν την ήμερα του (Σάββατο, 6 Απριλίου). Δεν μείνει τώρα παρά να έκδοθούν μερικά δωδεκάσελιδα, για να αναπληρωθούν, όπωσδήποτε τις σελίδες που έλειψαν. Έ, εκτός από άπεργίες κι' άνωμαλίες, έλπίζω να γίνω κι' αυτό.

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου, Έδοτράντε Μαλλιάρé. Σου έστειλα άμέσως τό φυλλάδιο—και φαντάζομαι

με πόση χαρά θα τό δέχθηκες—κι' έγραφα στον αδελφό σου, τόν παλιό μου άδέχαστο φίλο, για την συνδρομή. Σ' εύχαριστώ για τά καλά λόγια και την ευγενική διάθεση για έσπαθώμα.

Καμέλια, μπορείς, νομίζω, να λάβης μέρος στους Διαγωνισμούς Λύσεων και Πνευματικών Άσκήσεων. Άλλοι, πός τό παρόν, δεν θα γίνουν, γιατί δεν μαζεύθηκαν ακόμα οι παλιοί συνδρομητές μου, ως οι νέοι είναι λίγοι κι' άμάθευτοι. Κι' σιγά-σιγά θα μεγαλώσει ό «κύκλος», και σ' εύχαριστώ πολύ που σουντελεις σ' αυτό και σ' όσο μπορείς.

Πολύ σωστό, Έλληνοπούλα, τό κυριώτερο είναι ή τακτική έκδοση του φύλλου, κι' όταν κατορθωθεί, όλ' αυτά που λές θα γίνουν αυτομάτως: κι' οι Μικρές Άγγελίες θα πυκνωθούν, και τά κομμάτια της Σελίδος θα είναι περισσότερα και καλύτερα, και γενικά ή κίνηση θα ζωηρέψει. Τό εύχαριστο και τό ευόιογο είναι ότι από μέρα σε μέρα αυξάνει ό αριθμός τών συνδρομητών, κι' οι παλιοί μου φίλοι, στίς έπαρχίες, που με είχαν χαμένη, όλοένα με άνακαλύπτουν.

Ήρωίδα Έλληνοπούλα, έλαβα, έστειλα, έν τάξει. Έχεις δίκιο: διά νέο γραφείο μου, αν και προσωρινό, πρέπει να βάλλω άπόξω μια πινακίδα, για να οδηγεί τά παιδιά που με ζητούν. Άλλά και τά περαστικά άκόμα, όπως παρατηρείς, θα βλέπουν και θα μαθαίνουν ότι «υπάρχω», και βέβαια θα ξαναρχωνται για να έγγραφούν. Λοιπόν, θα φροντίσω, για την πινακίδα, και σ' εύχαριστώ για τό ενδιαφέρον.

Μα βέβαια, Αφοβο Μάτι, όσο καλοί κι' αν ήταν οι βαθμοί του έλέγχου σου, την άλλη φορά να είναι καλύτεροι. Λοιπόν μελέτη! Όσο θυμώμαι, όλα τά κομμάτια που μου έστειλες ένεκρίθησαν' άλλο ζήτημα πόσα δημοσιεύθηκαν ή πόσα θα δημοσιευθούν. Συχνά, ένα καλό κομμάτι μένει, είτε γιατί είναι πολύ μεγάλο, είτε γιατί περιέχει ή επικαιρότης του. Χαίρω που τά μιά παιδιά στην τάξη σου είναι διαπλάσώπουλα, και σε λίγο «όλη ή τάξη θα παίρνει ή διάπλωση».

Ξανθή Αμαζών, με χαρά σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο και περιμένω. Στίς ερωτήσεις σου άπαντώ: Άφού έκλεισες τό 10, θα κατατάσσεται στη Μεγάλη Τάξη. Οι πληρωμές γίνονται στο γραφείο μου, όδός Γ' Σεπτεμβρίου 28. Φύλλα χωριστά τών παλιών αυτών τόμων δεν υπάρχουν. Ούτε «Σήμα» συνδρομητού έχω πιά, και οι σημερινές περιστάσεις δεν επέτρεπουν να κάμω. Άργότερα, έλπίζω...

Με χαρά και καμάρι, Δόν Κιχώτη, σε βλέπω στον κύκλο μου, σά γυιο και σαν άνιψιό δυό τόσο διαπρεπών Κεοκυραίων λογίων. Τόν άειμνηστο πατέρα σου τόν έγνώρισε πολύ καλά ό κ. Εβρόπουλος, και μάλιστα, την ίδια ήμερα που έγινε ή έπίσημη δέξισή του στην Ακαδημία, έκαμε κι' ό πατέρας σου μια σπουδαία ιστορική άνακοίνωση. Τό ψευδώνυμο σου ένεκρίθη, οι λύσεις σου δεκτές, έλαβα και τη συλλογή σου. Γράψε μου.

Μυρωμένη Κρίνε, σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο και χαίρω πολύ για τη γνωριμία. Ναι, είσαι μικρή άκόμα—8 χρονών—άλλά έκαμες πολύ καλά πού άρχισες να μου γράφεις από τώρα. Να πής στην αδελφή σου πως περιμένω να μου γράψει και αυτή, άφού είναι μάλι-

στα δυό χρόνια πιδ μεγάλη από σένα. Σου άρέσουν λοιπόν τὰ μυθιστορήματά μου; Ναί, είδες τί άστείος πού είναι ο Χράπ-Χράπ; Καί θά κάμης γέλια παρακάτω!...

Προκομένη Τεμπέλα, περαστικά. Μήν άπελπίζεσαι κι' όλα θά τὰ μάθης άφού έχεις ένα ολάκερο χρόνο μπροστά σου. Νά και πού τὸ «παλιοδεκαξάρι» γίνηκε κι' όλα δεκαεπτά... Ναί, ἡ δ. Γεωργία Ταρσούλη πήγε στο Παρίσι με ὑποτροφία γιά νά συμπληρώση τίς σπουδές της. Θά γυρίση όμως γρήγορα και θ' αναλάβη τή θέση της στη σύνταξη μου. Χμ! και θυμοῦμαι τώρα κι' αὐτά τὰ Παιδικά Πνεύματα; Βεβαίως! δέν άπεργίφθησαν τὸ πολύ-πολύ νά... μήν τὰ έλαβα.

Τρελλή Μπαλλαρίνα, παλιά μου φίλη, έλαβα τή συνδρομή σου και σου άναπέωσα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Σου ταιριάζει βέβαια, άφού ο χορός είναι ἡ μανία σου, ο καλλιτεχνικός δηλαδή χορός, αὐτός πού σου έμαθε ἡ χορεύτρια τῆς σχολῆς Πράτσια. Πῶς περνᾷς τώρα στο 'Αμερικανικό Κολλέγιο σάν οικότορφη; 'Αφού ἡ φύση γύρω σου είναι τόσο ωραία, θά έμπνευσθῆς κι' ωραία κομμάτια γιά τή Σελίδα. Τά περιμένω.

Γιά έκτενεῖς άπαντήσεις δέν ὀλάργει πιά τόπος. Στό ερχόμενο.

'Αναγγέλλω με χαρά τὸν γάμο τῆς άγαπητῆς μας φίλης και έκλεκτῆς συνεργάτριας **Μαρίας Παλαγγά**, πού τόσα ωραία ποιήματά της έχω δημοσιεύσει τὰ τελευταία χρόνια, με τὸν κ. 'Αριστοτέλην Γεωργίου, από τούς καλύτερους νέους δικηγόρους. Θερμότατα συγχαρητήρια κι' εγκάρδιες εὐχές από μένα κι' άπ' ὅλο μου τὸ σπιτικό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα έγκρίσεως: διά συνδρομητῆς ἡ άδελφία των, δρχ. 500. Δι' άγοραστῆς άποκτώντας με τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συνδρομητοῦ, δρχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα, Τρελλή Μπαλαρίνα, κ. (ΕΠ). Μυρωμένος Κρίνος κ. (ΔΑ). Νεραϊδούλα, κ. (ΠΝ). Πρασινομάτα, κ. (ΚΚ). Στραβόξυλο, κ. (ΑΞ).

'Ανανεώσεις **Ψευδωνύμων**. Κόντε Ρεπανκῆς, α. Γελαστός 'Αντιπλοίαρχος, ά. Πουλί τῆς Καταιγίδος, ά. Μακεδονομάχος, ά. Προσκοπάκι, α. 'Εξευρευνητῆς τῶν 'Αστρων, α.

'Η **Διάπλασις άσπάζεται** τούς φίλους της: **Νταίτην Χιωτέλη** (χαιρετισμούς και στη μαμμά, τήν παλιά μου **Χαραυγή** χάριχα πολύ πού μου έγραψες πῶς τὸ ἴδιο μ' άγαπᾷς τώρα και σύ). **Σέρ Νικ** (έλαβα κι' έπίστωσα τὸν λογαριασμό σου τὰ κομμάτια γιά τή Σ.Σ.Σ. δέν πρέπει νά υπερβαίνουν τή μισή στήλη, βιά τὰ τρία-τέταρτα). **Σ. Χαρ.** (γιά τὸ συμπλήρωμα έγραψα στη δ. Καπρίνη και συνεννόησον μαζί της τὸ ψευδώνυμο είναι άπαραίτητο γιά τή Σ.Σ.Σ., ὅχι ὅμως και γιά τούς Διαγωνισμούς: ο συνδρομητῆς δηλαδή μπορεί, άν θέλῃ, νά διαγωνίζεται και με τ' ὄνομά του). **Αἶνον Γ. Μπ.** (καμμά άνωμαλία: έλαβα τήν έπιστολή, ένεργαφα τὸν Ν. Π. γιά τήν πρώτη εξαμηνία, και σ' αὐτὸν θά εξακολουθήσω τήν άποστολή τοῦ φύλλου: εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια πού με συγκίνησαν άληθινά). **Γυφτοπούλα** (συνδρομῆν έ-

λαβα, εὐχαριστῶ: έχω έξηγήσει γιά ποιούς λόγους άνέβαλα τήν δημοσίευση νέου μυθιστορήματος) **Κόντε Ραπανάκη** (έλαβα τήν έπιταγή τῶν 24.000 και έξετέλεσα κατὰ τὸ γράμμα σου από 7 Μαρτίου: εὐχαριστῶ) **Πρασινομάτα** (αὐτὸ σου ένεκρίνα: ο τόμος τοῦ 1945, με τὸ προνόμιο τοῦ συνδρομητοῦ, τιμᾷται δρχ. 5000, και ταχυδρομικῶς 5500) **Νεραϊδούλα** (αὐτὸ σου ένεκρίνα: έλαβα και τή συνδρομή: εὐχαριστῶ) **Κώσταν Χάλ.** (έστειλα) **Γελαστόν 'Αντιπλοίαρχον**, **'Ηλιακτίνα** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταί έφ' ὅσον δέν θά έχουν δημοσιευθῇ.

55. Δεξιόχειρος

Νησάκι ελληνικό,
'Αρχίζει μ' έν' άρνητικό
Και λήγει μ' ένα σώμα,
'Ας ποῦμε, γεωμετρικό...
Τὸ βρῆκες ἡ άκόμα;

Θρίαμβος τοῦ Δικαίου

56. Συλλαβόχειρος

Δυὸ άρνητικά άν ένωσης,
Κατὶ τί θά φανερώσης,
Πού δέν πρέπει, άγαπητέ,
Στὸ σχολεῖο νάχης ποτέ.

Γελαστός Δογοτέχνης

57. Δογοπαικτικὸς Στοιχειόχειρος

Ποιητῆς άπ' τούς Ρωμαίους,
'Εννοεῖται τούς άρχαίους,
Κι' άν τοῦ κόψῃς τὸ λαϊμό,
Δέν πεθαίνει, δέν αλλάζει,
Μόν' ὁ ἴδιος σου φωνάζει:

—'Ετοι μένω πάντα έγώ!

Θρίαμβος τοῦ Δικαίου

58. Μεταγραμματισμός

Πετῶ γρήγορα, σφυρίζω,
Κι' ὅπου πέσω, έγώ τσακίζω,
Φέρνω τήν καταστροφή!
Μ' αντί βῆτα άν βάλω φῖ
Και τὸν τένο στὸ κεφάλι,
Θά σφυρίζω κι' έτσι πάλι.

Γελαστός Δογοτέχνης

59. Δημῶδες Αἶνιγμα ἐξ 'Επιγραφῆς

ΑΙΚΤΕΠΥΦΕΟΛ

ΜΟΑΡΘΟΡΤΙΚΟ

ΟΝΠΥΑΚΤΑΘΥΚ

Ν' άναγωσθῇ και νά λυθῇ.

Ἀητὸς τῆς 'Ηπείρου

60. Πυραμῖς

+	=	Σύμφωνον
* + *	=	'Επίγραμμα
** + **	=	Προφήτης
*** + ***	=	Μυθ. ἥρωας
**** + ****	=	Εἶδος ὄψεως
***** + *****	=	Μέταλ. κοινόν

Οἱ σταυροὶ καθέτως μέγας Ρωμαῖος.

Γελαστός Δογοτέχνης

61. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7	=	Γεωγράφος
2 3 6 4 1	=	'Αρχ. χώρα τῆς Μικρᾶς.
3 6 2 4 1	=	Σύγχρ. ἑλλην λογοτέχν.
4 5 5 4 1	=	Καθολικός Ισχωμένος
5 4 7 4 7 4	=	'Εξωτικός καρπός
6 1 4 7 7 4	=	Δοξολογικόν
7 4 5 4 3 3 4	=	Χώρα τῆς 'Ισπανίας

Ἀητὸς τῆς 'Ηπείρου

62—66. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ένός γράμματος εἰς έκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχημα-

τισθοῦν άνευ άναγραμματισμοῦ άλλα τόσαι λέξεις:

δάσος, οὔτος, δέρας, φαῖός, άγών.

Θρίαμβος τοῦ Δικαίου

67. Φωνηεντόλιπον

θλς—θρξ—κ—δν

θλς—δν—κ—νβλ

(Παροιμία) **Θρίαμβος τοῦ Δικαίου**

68. Γεῖφος

S. O. S. 'Ιὼ δ' ὄξος

Γελαστός Δογοτέχνης

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τῶν φύλλων 9 και 10—11 τοῦ 1945.

111. 'Εστιατόριον ('Εστία, τό, Ρίον). —112. Πιττακός - Ψιττακός. —113. Πόρος - Πάρος. —114. 'Ιον, 'Ιόνιον (Ίον, Ίον). —115.

Π Α Ι Σ 116. ΑΙΓΥΠΤΟΣ ('Ιππίας, Α Ρ Τ Α Γαία, ὕπτιος, πάγος, Τά-Ι Τ Ε Α γος, οὔτος, σιγά). —117 - Σ Α Α Ρ 121. Διά Υ: υἱός, ὕαλος, ὕψη, ὕετός, ὕβρα. —122.

ΜΗΤΕΡΑ (Μ-άγια, 'Η-δύτης, Τ-άλας, 'Ε-κτείνω, Ρ-αφή, 'Α-ερίζω) —123. ΘΑ-ΛΗΣ - ΜΑΡΙΑ (ΘύΜος, 'ΑΛας, Λύ-ΡΑ, 'Ηλιος, ΣτΑύλος). —124. **Εἶμαι Διαπλασόπουλο!** (ἡ με δι, άπ', λα σ' ο, πουλῶ).

125. Ροδιά (ρῶ, διά). —126. Νομάς-νόμος. —127. Δακία - καρδία. —128. 'Ο Κίμων, ἡ Κύμη, τὸ κῆμα. —129.

Σ	Σ	Σ	Α
Α	Ο	Ο	Ι
Β	Μ	Τ	Ο
Ι	Ο	Ι	Α
Σ	Ι	Ρ	Ι
Α	Λ	Ι	Τ
Ο	Ο	Ο	Ο
Σ	Σ	Σ	Σ

130-124. Διά τοῦ Μ: μόλις, άμμος, μαῦρος, μόνος, μέλος. —135. ΚΑΛΜΟΣ (άδάμας, δάσος, Μάμας, όμάς, Σάμος). —136. 'Ο νοῶν νοεῖω. —137. 'Ο ὕπο-μείνας εἰς τέλος σωθήσεται (ο ὑπό μείνας, εἰς τελ ὅσο, θη σέ τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία υπερβαίνουσα τούς δεκαπέντε στίχους, και μόνον μία τοῦ καθενός εἰς κάθε φυλλαδίον. —'Εως δέκα τὸ πολὺ λέξεις με ἄλλα στοιχεία δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἡ λέξις με ἄλλα, 50 δρχ. με παχέα και 80 δρχ. με κεφαλαία. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[B — 32]

'Ηρώς 'Ελληνοπούλα, δυστυχῶς δέν σέ γνωρίζω και οὔτε θυμάμαι τή Βάσω στῆς Μάρως.

Δεπτῇ Καρδούλα

[B — 33]

Πρωτομπαίνοντας στο κομψὸ σαλονάκι τῆς άγαπητῆς μου Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους-ες κι' ἀλληλογραφῶ. Ἀγίς: Κον Διαμαντῶν, 'Ιωάν. Δροσοπούλου 53, 'Αθήνας (8).

Μίκης Ζέξας

[B — 34]

Γκάλικ, ξέρω ποιὸς εἶσαι. Τὸ ὄνομά σου είναι Γ. Θεοφάνης: άν μπορεῖς ἀποκάλυψέ με και σύ.

Τρελλὸ Ναυτάκι

[B — 35]

Δροσοτάλλαξη, 'Αμαρυλλίς, Τρεχαντήρι, Γιάννη Γιαννάκη, άπάντησα λάβατε: **'Ελληνικά Δωδεκάνησα**